

Κεφάλαιο 1

- Τι τάξη πας, Άγι;
- Πέρσι πήγαινα πρώτη γυμνασίου, άρα;
- Μάλιστα, άρα δευτέρα. Και είσαι καλός μαθητής;
- Δεν ξέρω.
- Τι πάει να πει δεν ξέρεις;
- Πάει να πει πως δεν μπορώ εγώ να πω για μένα.
- Α! Είσαι έξυπνο παιδί, σαν τη μάνα σου.
- Και τον πατέρα μου. Θέλει δύο για να γίνει, έλεγε η γιαγιά.
- Ναι, ναι... Σωστά το λες.
- Πόσο μεγάλο είναι το ταξί σου;
- Α! Πολύ μεγάλο, Μερσεντές, ξέρεις από Μερσεντές; Είναι πολύ ωραίο αμάξι.
- Δεν έχει όμως ταπετσαρία.
- Τι;

Καθόταν στην αγαπημένη του πολυθρόνα, και μάλιστα στην άκρη, και κοιτούσε συνέχεια τη λουλουδάτη ταπετσαρία τους. Θα τη χαλάσει ο χοντρός την καρέκλα, σκέφτηκε ο Άγις, βλέποντας περιττά στρώματα λίπους σε δίπλες να την καταπιέζουν, ενώ εκείνη άφηνε χαρακτηριστικές στριγγές σε κάθε κούνημα του χοντρού.

Έφαξε τη μάνα του, είχε πεταχτεί στην κουζίνα να φέρει καφέ και γλυκό του κουταλιού, κυδώνι με αμύγδαλο – κι αυτό το αγαπημένο του, λοιπόν; Ποιος του έφται-

γε τώρα; Λες και γινόταν επίτηδες για να τον αντιπαθήσει, κι αυτός καθόταν ατάραχος στην πολυθρόνα, ούτε μια σταγόνα στη γκρι φαβορίτα του, χάθηκε κι αυτή η μάνα να 'χε κάνει γλυκό κάστανο; Αυτό ήταν μια απδία, θα του το 'δινε ευχαρίστως να το πάρει και στο σπίτι – ή μάλλον στο ταξί του, αφού αυτός ο άνθρωπος αποκλείεται να έμενε σε σπίτι. Τόσο βρόμικος του φάνηκε και τόσο ταλαιπωρημένος, όμως δεν ένιωθε κανένα οίκτο γι' αυτόν, αντιθέτως του 'ρθε να γελάσει στη σκέψη πως ο κύριος Μπάμπης είχε για σπίτι ένα κίτρινο κατασκευάσμα από παλιοσίδερα. Τον φαντάστηκε στριμωγμένο στο πίσω κάθισμα να προσπαθεί να βολέψει τα χοντρά του πόδια στην πίσω πόρτα. Να κοιτάει το ταβάνι και να ονειρεύεται τα μπροντό λουλούδια και τις ριγωτές γραμμές της ταπετσαρίας της μαιάς.

Ταπετσαρία (n), ουσιαστικό = Ο χαρτονένιος κόσμος του τοίχου.

Αλλά δεν υπάρχει ταπετσαρία. Αντί γι' αυτή τον σκέφτεται να παρατηρεί μόνο τη μαυρίλα απ' τα τσιγάρα των επιβατών και να χάσκει σα χάνος. Να γυρνοβολάει για να κοιμηθεί χωρίς επιτυχία, η ζώνη του να πιάνεται στο μαδημένο σαλόνι και να αποκαλύπτει μια τούφα από το μουσταρδί αφρολέξ.

Αφρολέξ (το), ουσιαστικό = Λέξη από αφρό.

– Ο καφές σου, Μπάμπη, το καϊμάκι δεν μου πέτυχε αυτή τη φορά!

Ο μικρός τής έριξε μια γρήγορη ματιά και ύστερα κάρφωσε το βλέμμα του στα δάχτυλα του Μπάμπη· ήταν τριχωτά και σκαμμένα.

Τα είδε να ξεκλειδώνουν το κίτρινο πορτ-μπαγκάζ. Εκεί υπάρχει καταχωνιασμένο ένα μπρίκι, θέλει να πήσει καφέ. Το τραβάει ενώ χώνει όπως όπως το τσαλακωμένο

πουκάμισο στο παντελόνι του με το ζόρι. Μετά ανοίγει το ντουλαπάκι μπροστά από τη θέση του συνοδηγού και βγάζει ένα διπλό μάτι κουζίνας. Το κάθισμα του συνοδηγού δεν υπάρχει, είναι ξηλωμένο, στη θέση του φιγουράρει ένα μικρό μακρόστενο τραπέζι. Παίρνει το μάτι και το ακουμπά πάνω στο τραπεζάκι, μετά αδειάζει ένα μικρό εμφιαλωμένο νερό στο μπρίκι και το ανάβει.

— Πολύ ωραίος, κυρία Άνδριάννα μου, μέσα στη ζάχαρη είναι!

Καμία απάντηση. Ο Άγης τον παρατηρεί να ψάχνει τη σκιά της μάνας του στο φως της κουζίνας, το μόνο που βλέπει είναι οι ατμοί που ανεβαίνουν στον απορροφητήρα.

Ζάχαρη, ε; Την έχεις στο ντουλαπάκι μαζί με τον καφέ, γιατί να πάρεις απ' τη δικιά μας; σκέφτεται, ενώ χτυπά ρυθμικά την ελβιέλα στο πάτωμα.

Τον βλέπει ξανά με το μπρίκι, σφίγγει τα μάτια και τότε εκείνος ανοίγει πάλι το ντουλάπι, ζάχαρη και καφές σε δυο μικρά μπουκαλάκια, τσάι και ένα πακέτο μακαρονάκι κοφτό. Πού τα χωράει όλα αυτά εκεί μέσα; Ο πατέρας του είχε χαρτιά και τις φωτογραφίες τους εκεί, είχε σοβαρά έγγραφα στο αμάξι του, όχι το παντοπωλείο.

— Τρώτε κοφτό μακαρόνι;

— Τι είπες, αγόρι μου; Έχετε κάνει χταπόδι με κοφτό μακαρονάκι;

— Όχι, είχαμε χθες.

— Τι λες στον κύριο Μπάμπη, Άγι; Χθες είχαμε ντολμάδες, Μπάμπη.

— Τρελαίνομαι για ντολμάδες.

— Τότε γιατί έχεις μακαρόνια στο ντουλάπι;

— Τι;

Ο Άγης αναρωτιέται γιατί αυτός ο χοντρός τύπος, ο Μπάμπης, φωνάζει, έχει ύφος δαρμένου σκυλιού ο Μπά-

μπης και εκείνη δεν τον βοηθάει καθόλου, τον αφήνει εκεί μόνο του με το μικρό θεριό, έτσι θα τον λέει, στα σίγουρα.

Θεριό (το), ουσιαστικό = Φοβάται ο Μπάμπης το θεριό ή το θεριό τον Μπάμπη;

Τώρα η πλάτη της φαίνεται στο άνοιγμα της πόρτας, τακτοποιεί τα ποτήρια στο ράφι. Τον παρατηρεί που κουνά το κεφάλι του σε κάθε κίνηση της μάνας του, μοιάζουν κι οι δυο με τα ρομποτάκια του που κάθονται στο παράθυρο κάτω απ' την αρίσα από τον Πόλεμο των Άστρων. Μάταια, τη χάνει ξανά στα ενδότερα της κουζίνας.

Θεριό, θέση, Θ. Σκέφτεται πως έχει μείνει στο αρχικό ΘΗΤΑ, το επόμενο γράμμα είναι λίγο δύσκολο, δεν τον πολυνοιάζει, δεν τα πάει με τη σειρά, όπου ανοίξει πάει, όπου πέσει. Το λεξικό είναι βαρύ, είναι κοτσωμένο και έχει απέξω την υδρόγειο σφαίρα, αυτός αν μπορούσε να φτιάξει το δικό του λεξικό θα έβαζε έναν άλλο πλανήτη, δεν ξέρει ποιον, πάντως κάποιον άλλο.

Αυτός ο Μπάμπης ακόμα πίνει τον καφέ του.

— Γιατί ξεριζώσες τη θέση; Πού κάθονται τώρα οι πελάτες σου;

— Τι; Μίλα λίγο πιο δυνατά, βρε αγόρι μου, ποια θέση;

— Τι μουρμουράτε εσείς εδώ, παιδιά;

— Παιδιά; Παιδί κι ο Μπάμπης; Αυτή η μάνα του τα 'χει χάσει. Της το 'πε και ο παπάς, τόσα χρόνια χήρα θα πάθαινε, έπρεπε να προχωρήσει. Ναι... πού να πάει όμως; Όπου και να πάει μόνο θάλασσα θα βρει. Είναι νησί η Σαλαμίνα, το μεγαλύτερο του Σαρωνικού. Και βαπόρια θα βρει –χούφτες, παντόφλες πώς τις λένε– που σε πάνε στο Πέραμα. Σε στοιβάζουν στα αυτοκίνητα και σε κουνάνε πέρα δώθε μέχρι να δεις τα φουγάρα απέναντι.